

JULIAN FELLOWES

Belgravia

Consultant editorial
IMOGEN EDWARDS-JONES

Consultant istoric
LINDY WOODHEAD

Traducere din limba engleză
ADRIANA VOICU

CUPRINS

1	La luptă în pas de dans	7
2	O întâlnire întâmplătoare	37
3	Legături de familie	79
4	În casa din Belgrave Square	111
5	O întâlnire amoroasă	149
6	Un spion printre noi	183
7	Un om de afaceri	219
8	O rentă viageră	263
9	Trecutul e o țară străină	311
10	Trecutul se întoarce	355
11	Moștenirea	405

1

La luptă în pas de dans

Trecutul, ni se spune adesea, e o țară străină, unde totul este diferit. Ar putea fi adevărat – și chiar *este* când vine vorba de moravuri sau tradiții, de rolul femeii, de guvernarea aristocrației și de mii de alte aspecte ale vieții noastre cotidiene. Dar există și asemănări. Ambiția, invidia, furia, lăcomia, generozitatea, altruismul și, mai presus de toate, dragostea au fost mereu, la fel ca azi, motive puternice ale alegerilor pe care le facem. Aceasta este povestea unor oameni care au trăit acum două veacuri; cu toate acestea, multe dintre năzuințele și resentimentele lor și patimile care le clocoteau în inimi erau aiodoma dramelor pe care le trăim în felul nostru, în vremurile noastre...

Nu părea deloc un oraș aflat în pragul războiului; cu atât mai puțin capitala unei țări care fusese smulșă dintr-un regat și anexată altuia cu nici trei luni înainte. În iunie 1815, orașul Bruxelles părea *en fête*, cu dughene aglomerate și pestrițe în piețe și cu calești deschise, vopsite în culori aprinse, care lunecau iute pe drumurile largi, purtându-și poverile de înalte doamne, însoțite de fiicele lor, către grabnice îndatoriri de societate. Nimeni n-ar fi ghicit că împăratul Napoleon mășăluia spre oraș și își putea așeza tabăra la marginea acestuia dintr-un moment în altul.

Nimic din toate astea nu era însă de mare interes pentru Sophia Trenchard în timp ce-și făcea loc prin mulțime cu o hotărâre care

nu prea era pe potriva celor optsprezece ani ai ei. Ca orice tânără de familie bună, mai cu seamă într-o țară străină, era însoțită de camerista ei, Jane Croft, care, la douăzeci și doi de ani, era, deci, cu patru ani mai vârstnică decât stăpâna ei. Cu toate acestea, dacă s-ar fi putut spune că una din ele o apăra pe cealaltă de a fi vătămată într-o ciocnire cu un alt trecător, aceea ar fi fost Sophia, care părea gata de orice. Era frumușică, chiar foarte frumușică, în stilul acela clasic englez, cu păr blond și ochi albaștri, dar expresia tăioasă a gurii arăta limpede că fata nu ar fi avut nevoie de permisiunea mămicii ca să se arunce într-o aventură.

– Hai, grăbește-te, că altfel o să plece să ia prânzul și degeaba vom fi bătut drumul până acolo.

Era în acea perioadă a vieții prin care trebuie să treacă aproape toată lumea, atunci când se duce copilăria și o falsă maturitate, neînfrânată de experiență, îți dă sentimentul că orice este posibil, până când sosirea adevăratei maturități dovedește în mod concludent că nu este așa.

– Merg cât de repede pot, domnișoară, a îngăimat Jane și, ca să-i întărească parcă vorbele, un husar grăbit a îmbrâncit-o înapoi, fără să se oprească măcar să vadă dacă a pățit ceva.

– E ca un câmp de luptă aici.

Jane nu era o frumusețe, ca tânăra ei stăpână, dar avea o față vioaie și rumenă, cu trăsături puternice, deși se potriveau mai bine cu ulițele din sat decât cu străzile orașului.

Era și ea destul de hotărâtă în felul ei și tânăra stăpână o plăcea pentru asta.

– Nu mai fi așa de neajutorată.

Sophia aproape că ajunsese la destinație și părăsise strada principală pentru a da într-o curte care ar fi putut să fie odată un obor de vite, dar care era acum rechiziționat de armată pentru ceva ce arăta ca un depozit de provizii. Din niște căruțe mari se descărcau cutii și saci și lăzi care erau transportate la magaziile din jur și în preajmă părea să fie un flux constant de ofițeri din toate regimentele, care discutau și uneori se certau pe când se plimbau încolo și înapoi în grupuri. Sosirea unei tinere distinse, împreună cu servitoarea ei, a

atras, firește, oarece atenție și, pentru un moment, conversația a scăzut și aproape că a încetat de-a binelea.

- Vă rugăm să nu vă deranjați, a spus Sophia privind calmă în jur. Am venit să-l văd pe tatăl meu, domnul Trenchard.

Un tânăr a făcut câțiva pași înainte.

- Știți drumul, domnișoară Trenchard?

- Da, mulțumesc.

S-a îndreptat spre una din intrările clădirii principale care arăta ceva mai impozant și, urmată de Jane, care tremura toată, a urcat scările până la primul etaj. Aici a găsit alți ofițeri, care așteptau, se vede, să fie primiți înăuntru; dar la această disciplină Sophia nu era pregătită să se supună. A împins în ușă și a deschis-o.

- Tu stai aici, a spus.

Jane s-a tras înapoi, mulțumindu-se mai degrabă cu interesul stârnit în rândul bărbaților.

Camera în care a intrat Sophia era mare, luminoasă și încăpătoare, cu un birou frumos de mahon lustruit și alte piese de mobilier în același stil, dar nu era destinată activităților mondene, ci tranzacțiilor comerciale, era un spațiu de muncă, nu de distracție. Într-un colț al acesteia, un bărbat corpulent, de vreo patruzeci și ceva de ani, îl dăscălea pe un ofițer îmbrăcat într-o uniformă superbă.

- Cine dracu' a venit să mă întrerupă?

S-a răsucit spre ușă, dar, când a văzut-o pe fiica lui, dispoziția i s-a schimbat și un zâmbet duios i-a luminat fața roșie de furie.

- Ei, ce e? a întrebat.

Dar fata a privit către ofițer. Tatăl ei a dat din cap în semn că a înțeles.

- Domnule căpitan Cooper, trebuie să mă scuzați.

- Foarte bine atunci, Trenchard...

- Trenchard?

- *Domnule* Trenchard. Dar trebuie să avem făina până diseară.

Comandantul m-a pus să promit că nu mă întorc fără ea.

- Și eu îți promit să fac tot ce-mi stă în putință, domnule căpitan.

Ofițerul era evident iritat, dar a fost nevoit să accepte, dat fiind că ceva mai bun nu putea căpăta. Salutând cu o înclinare a capului, acesta s-a retras, iar tatăl a rămas singur cu fiica lui.

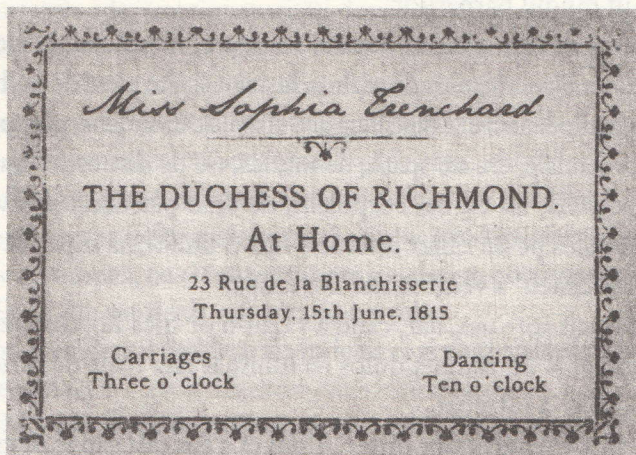
– Ai făcut rost?

I se putea simți emoția. Era ceva fermecător în entuziasmul lui: acest maestru al afacerilor, rotofei și cu început de chelie, cuprins brusc de emoție, ca un copil în Ajunul Crăciunului.

Foarte încet, prelungind la maximum acest moment, Sophia a deschis sacul de mână și a scos cu grijă niște pătrate din carton alb.

– Am căpătat trei, a spus ea, savurându-și triumful. Una pentru tine, una pentru mama și una pentru mine.

Aproape că i le-a smuls din mână. Nu ar fi fost mai nerăbdător nici dacă ar fi stat fără hrană și apă timp de o lună. Caracterele cursive ale tipăriturii erau simple și elegante.¹

¹ „Pentru Domnișoara Sophia Trenchard

Ducesa de Richmond

La reședința acesteia

Rue de Blanchisserie 23

Joi, 15 iunie 1815

Trăsurile la ora 3 Dansul la ora 10°

A rămas cu privirea pe invitație.

- Presupun că domnul Bellasis va lua masa acolo.
 - Ducesa este mătușa lui.
 - Desigur.
 - Nu va fi o masă. Nu în sensul propriu. Doar familia și câteva persoane care locuiesc cu ei.
 - Mereu se spune că nu se va da nicio masă, dar de obicei se întâmplă.
 - Nu te așteptai să fii invitat, nu?
- Visase să fie, dar nu se aștepta.
- Nu. Nu. Sunt mulțumit.
 - Edmund spune că o să fie un supeu cândva după miezul nopții.
 - Să nu-i spui Edmund decât când vorbești cu mine.
- Buna dispoziție îi revenise, însă, iar dezamăgirea de moment îi dispăruse, alungată deja de gândul la ce îi aștepta.
- Trebuie să te întorci la mama ta. Va avea nevoie de fiecare minut să se pregătească.

Sophia era prea tânără și prea plină de încredere nejustificată ca să fie într-un totu conștientă de enormitatea lucrului pe care îl realizase. În plus, era mai practică în aceste privințe decât distratul ei tată.

- E prea târziu ca să-și mai comande ceva.
 - Dar nu prea târziu ca să facă totul conform etichetei.
 - N-o să vrea să meargă.
 - Ba o să vrea, pentru că trebuie.
- Sophia a pornit spre ușă, dar apoi a fulgerat-o un alt gând.
- Și când o să-i dăm vestea? a întrebat privind țintă la tatăl ei.
- Luat pe nepregătite de întrebare, el a început să se joace cu ornamentele de aur ale lanțului de la ceas. Era un moment ciudat. Lucrurile erau la fel cum fuseseră cu o clipă mai înainte și totuși tonul și conținutul se schimbaseră cumva. Ar fi fost limpede pentru orice observator din afară că subiectul discutat devenise deodată mai serios decât alegerea ținutei pentru balul ducesei.

Trenchard a răspuns foarte categoric:

Respect – Nu acum. Totul trebuie rânduit corespunzător. Ar trebui să ne coordonăm mișcările cu ale lui. Acum du-te! Și trimite-l din nou înapoi pe idiotul ăla patentat.

Fiica sa i-a dat ascultare și s-a strecurat afară din cameră, dar chiar și după plecarea ei James Trenchard a rămas ciudat de preocupat. De jos, din stradă se auzeau strigăte. S-a dus la fereastră și a văzut un ofițer certându-se cu un negustor.

Atunci s-a deschis ușa și căpitanul Cooper a revenit în încăperea. Trenchard a făcut un semn de încuviințare. Era timpul să se întoarcă la treburile, ca de obicei.

Sophia avusese dreptate. Mama ei nu voia să meargă la bal.

– Am fost invitați numai fiindcă a refuzat cineva.

– Ce importanță are?

– E de-a dreptul stupid, a continuat doamna Trenchard, clătănând din cap. N-o să cunoaștem pe nimeni din cei de acolo.

– O să cunoască papă.

Erau momente când copiii o enervau pe Anne Trenchard. Știau prea puține despre viață, cu tot aerul lor de superioritate. Fuseseră răsfățați de mici, tatăl lor le făcuse toate nazurile, așa încât amândoi credeau că traiul lor bun e ceva firesc și nici că le păsa. Habar n-aveau ce drum străbătuseră părinții ca să ajungă la situația de acum, pe când mama lor își amintea de fiecare pas presărat cu obstacole.

– O să-i știe pe câțiva ofițeri care vin la el la slujbă să-i dea ordine. Iar ei vor fi uimiți să descopere că se află în aceeași sală de bal cu omul care le livrează soldaților lor pâine și bere.

– Sper că n-ai să vorbești tot așa și în fața lordului Bellasis.

Doamna Trenchard s-a mai înmuiat la chip.

– Draga mea, a zis ea luând mâna fetei într-a ei, ferește-te de castelele de nisip.

Sophia și-a tras iute mâna.

– Bineînțeles că tu nu-l crezi capabil de intenții onorabile.

– Dimpotrivă, sunt sigură că domnul Bellasis este un om de onoare. Și este, cu siguranță, o persoană foarte plăcută.

- Păi și atunci?

- Este primul născut al unui conte, copila mea, cu toate responsabilitățile pe care le atrage după sine un astfel de rang. El nu-și poate alege soția doar după placul inimii. Nu sunt supărată. Amândoi sunteți tineri și frumoși și v-ați bucurat de un mic flirt, care nu a dăunat niciunuia. Până acum...

Felul cum accentuase ultimele două cuvinte arăta clar încotro se îndrepta.

- Dar trebuie să se termine înainte să apară discuții dăunătoare, Sophia. Dacă nu, tu vei avea de suferit, nu el.

- Și asta nu-ți spune nimic? Faptul că ne-a făcut rost de invitații la balul mătușii lui?

- Îmi spune că tu ești o fată fermecătoare și vrea să-ți facă pe plac. N-ar fi reușit așa ceva la Londra, dar la Bruxelles totul are o altă culoare din pricina războiului, așa că nu se aplică regulile obișnuite.

Această ultimă observație a enervat-o peste măsură pe Sophia.

- Vrei să spui că, după regulile obișnuite, noi nu suntem o companie acceptabilă pentru prietenii ducesei?

Doamna Trenchard era, în felul ei, la fel de dârză ca și fiica sa.

- Exact asta vreau să spun și știi și tu că este adevărat.

- Papă te-ar contrazice.

- Tatăl tău a parcurs cu succes un drum lung, mai lung decât și-ar putea măcar închipui cei mai mulți, așa că nu vede barierele firești care îl vor împiedica să meargă și mai departe. Mulțumește-te cu ceea ce suntem. Tatăl tău a urcat mult în societate. Ai de ce să te mândrești.

Ușa s-a deschis și camerista doamnei Trenchard a intrat purtând pe brațe o rochie de seară.

- Am venit prea devreme, doamnă?

- Nu, nu, Ellis. Intră. Am terminat, nu-i așa?

- Cum spui tu, Mama.

Sophia a ieșit din cameră, dar, după cum își ținea bărbia, nu s-ar fi zis că se află în rândul învinșilor.

Era evident, din tăcerea înțepată în care își vedea de treburile, că Ellis ardea de curiozitate să afle de ce se certaseră, dar Anne a

lăsat-o să se mai perpelească preț de câteva minute înainte să vorbească, așteptând ca Ellis să-i descheie rochia de după-amiază, ca s-o poată da jos de pe umeri.

– Am fost invitați la balul ducesei de Richmond din data de 15.

– Nu se poate!

De obicei, Mary Ellis se pricepea mai mult decât bine să-și ascundă sentimentele, dar această veste uimitoare o luase prin surprindere. Și-a revenit însă repede.

– Prin urmare ar trebui să luăm o hotărâre în privința rochiei, doamnă. O să am nevoie de timp s-o pregătesc, dacă așa stau lucrurile.

– Ce zici de cea de mătase albastru închis? Nu am prea ieșit cu ea în acest sezon. Poate reușești să găsești niște dantelă neagră pentru gât și mâneci ca s-o mai înviorăm.

Anne Trenchard era o femeie practică, dar nu complet lipsită de vanitate. Își păstrase silueta și, cu profilul ei grațios și părul castaniu-roșcat, putea fi, cu siguranță, considerată o femeie bine. Însă faptul că era conștientă de asta nu-i sucea mințile.

Ellis a îngenunchat ca să țină deschis corsetul unei rochii de seară dintr-o tafta de culoarea paiului, pentru ca stăpâna ei să poată intra în ea.

– Și ca bijuterii, doamnă?

– Chiar nu m-am gândit. Am să port ce am, presupun.

S-a întors ca să-i permită slujnicei să înceapă să-i prindă rochia la spate cu ace aurite. Fusesse fermă cu Sophia, dar nu-i părea rău. Sophia trăia într-un vis, ca și tatăl ei, iar visele te puteau băga în bucluc dacă nu aveai grijă. Anne a zâmbit, aproape fără să vrea. Spusese că James a parcurs un drum lung, dar uneori se îndoia că Sophia avea idee măcar cât de lung fusese drumul.

– Să înțeleg că domnul Bellasis a aranjat cu invitațiile pentru bal?

Ellis și-a ridicat privirea, cum stătea la picioarele Annei Trenchard, ca s-o ajute pe stăpână să-și schimbe pantofii.

A observat imediat că întrebarea o deranjase pe doamna Trenchard. De ce ar trebui ca o servitoare să se mire cu voce tare că au fost incluși pe o astfel de listă olimpică a oaspeților? Sau, la

urma urmei, să se întrebe de ce sunt invitați acolo unde sunt invitați? A preferat să nu răspundă și a ignorat întrebarea. Aceasta a făcut-o însă să reflecteze la cât de ciudată era viața lor în Bruxelles și cum se schimbaseră lucrurile de când marele duce de Wellington îl remarcase pe James. Era adevărat că, oricât de adâncă ar fi fost criza, oricât de feroce ar fi fost lupta și oricât de pustiite satele, James putea întotdeauna să procure provizii de undeva. Ducele îl numea „Magicianul“ și chiar asta și era, sau părea să fie. Dar succesul nu făcuse decât să-i ațâțe ambiția trufașă de a cuceri culmile de necucerit ale societății, iar ascensiunea lui socială devenea tot mai înverșunată. James Trenchard, fiu de precupeț, cu care tatăl Annei îi interzisesse să se mărite, găsea că este cel mai firesc lucru din lume să fie oaspeții unei ducese. Anne i-ar fi catalogat ambițiile drept ridicole, doar că acestea aveau straniul obicei de a se împlini.

Anne primise o educație mult mai bună decât soțul ei – era și cazul, ca fiică de profesor – și, când s-au întâlnit, ea era o partidă aflată amețitor de sus față de el, dar știa bine că acum el o întrecuse cu mult. Începuse efectiv să se întrebe cât mai spera să poată ține pasul cu ascensiunea lui incredibilă; sau, poate, când copiii vor fi mari, ar trebui să se retragă într-o căsuță simplă de țară și să-l lase să-și croiască singur drum spre vârful muntelui?

Ellis și-a dat, firește, seama din tăcerea stăpânei că vorbise când nu trebuia. S-a gândit să spună ceva măgulitor ca să-i reintre în grații, dar apoi s-a hotărât să tacă și să lase furtuna să se domolească de la sine.

Ușa s-a deschis și James și-a ițit capul de după ea, privind înăuntru.

– Deci ți-a spus. Lordul Bellasis a reușit.

Anne a aruncat o privire scurtă către slujnică.

– Mulțumesc, Ellis. Fii bună și revino puțin mai târziu!

Ellis s-a retras. James nu și-a putut reține un zâmbet.

– Pe mine mă certă că năzuiesc mai sus de condiția mea, dar felul în care o expediazi tu pe cameristă mă duce cu gândul la ducesa însăși.

Anne s-a zbârlit.

– Sper că nu.

Respect pentru dumneavoastră

– De ce? Ce ai împotriva ei?

– Nu am nimic împotriva ei, pentru simplul motiv că n-o cunosc, așa cum n-o cunoști nici tu.

Anne ținea morțiș să inoculeze o notă de realism în această extravagantă absurdă și periculoasă.

– Tocmai de aceea nu ar trebui să ne permitem să fim băgați pe gâtul bieteii femei, ocupând în sala ei de bal, și așa aglomerată, locul care s-ar fi convenit mai mult cuiva din propriul ei anturaj.

Dar James era prea entuziasmat ca să poată fi adus cu picioarele pe pământ.

– Nu vorbești serios, nu?

– Ba da, dar știu că n-o să mă ascuți.

Avea dreptate. Nu putea spera să-i tempereze bucuria.

– Ce șansă este asta, Annie! Știi că Ducele va fi acolo? Doi duci, de fapt. Comandantul meu și soțul gazdei noastre.

– Îmi închipui.

– Și vor fi și vlăstare regale.

S-a oprit, pe punctul să explodeze de atâta entuziasm.

– James Trenchard, care a pornit de la o tarabă din Covent Garden, trebuie să se pregătească să danseze cu o prințesă.

– N-o s-o inviți pe niciuna la dans. N-ai face decât să ne pui pe amândoi într-o situație jenantă.

– Vom vedea.

– Vorbesc serios. Este destul de rău că o încurajezi pe Sophia. James s-a încruntat.

– Tu nu crezi, dar băiatul este sincer. Sunt sigur de asta.

Anne a clătinat nerăbdătoare din cap.

– Ba nu ești deloc. Poate că lordul Bellasis chiar crede că e sincer, dar Sophia nu este de el. Știi că nu poate să facă ce vrea el, iar de aici nu poate ieși nimic onorabil.

Din stradă s-a auzit zarvă și ea s-a dus să vadă ce este. Ferestrele dormitorului ei dădeau spre o arteră largă și animată. Pe jos treceau în marș niște soldați în uniforme purpurii, cu fireturi de aur ce reflectau razele soarelui. Cât de ciudat, și-a zis ea, să discutăm

despre un bal, când peste tot în jur sunt mărturiile ale unei bătălii iminente.

- Nu cred că e așa.

James nu renunța ușor la ideile lui.

Anne s-a întors cu fața spre cameră. Soțul ei își luase o figură de parcă era un copil de patru ani luat la rost.

- Ei bine, eu cred. Și dacă va avea de suferit fata de pe urma acestei aiureli, pe tine am să te fac răspunzător.

- Prea bine.

- Cât despre faptul de a-l șantaja pe bietul tânăr ca să cerșească invitații de la mătușa lui, este nespus de umilitor.

James se săturase.

- N-o să strici tot aranjamentul. N-am să-ți îngădui s-o faci.

- Nici nu trebuie să-l stric eu. Are să se strice de la sine.

Și asta a pus punct discuției. James a ieșit din încăpere ca o furtună, ca să se schimbe pentru cină, și ea a sunat din clopoțel s-o cheme înapoi pe Ellis.

Anne era nemulțumită de ea însăși. Nu-i plăcea să se certe, și totuși era ceva în tot acest episod care o făcea să se simtă subminată. Îi plăcea viața ei. Erau bogați acum, oameni de succes, prețuiți în comunitatea negustorilor din Londra și, cu toate astea, James se încăpățâna să strice treburile dorind mereu mai mult. Trebuia să fie împinsă într-o serie nesfârșită de încăperi unde lumea nu-i plăcea și nimeni nu-i aprecia. Avea să fie silită să facă conversație cu bărbați și femei care în secret – sau nu tocmai în secret – îi disprețuiau. Și toate acestea când ar putea trăi într-o atmosferă de confort și respect, dacă ar vrea James. Dar, chiar în timp ce gândea toate acestea, știa că nu-l poate opri pe soțul ei. Nimeni nu putea. Asta era firea lui.

Despre balul ducesei de Richmond s-a scris atât de mult de-a lungul anilor, încât a căpătat splendoarea și măreția unei ceremonii de încoronare a unei regine medievale. A figurat în toate genurile de literatură și fiecare reprezentare vizuală a serii a fost mai măreață decât cea dinaintea ei. Tabloul din 1868 a lui Henry